

TT17
Mersch
Consdorf
Echternach
Dillingen
16-21 oktober
1993

TT17-1993

- 2 VoorpreTT**
- 5 Tussen treinen en zwijnen**
zaterdag-Joyce
- 8 Een Hekkentocht**
zondag-Albert
- 13 Stroomversnelling**
maandag-oom Jan
- 18 Die Teufelsschlucht**
dinsdag-Els
- 27 Een halfzwarte dag**
woensdag-Jan Willem
- 34 En dan: Retour openbaar vervoer**
donderdag-Herman
- 38 NapreTT**
- 40 Colofon**
- 40 TTogram**

VoorpreTT ©

Waarin na de bezichtiging eniger nakomelingschap en een korte viering enkele ingrijpende beslissingen worden genomen, respectievelijk bekend gemaakt.

(VoorpreTT ©: copyright JW Prins)

Neem een willekeurige TT, bijvoorbeeld de zeventiende. Kies een willekeurige dag in september om deze voor te bereiden, bijvoorbeeld de zeventiende. Op de avond dezer dag kwam een prominent deel der Reintjesstamboom bijeen ten huize van de enige die ze alle zeventien zou kunnen navertellen, Jan Willem. Voorts trof men aan

Albert, Herman, Joyce, oom Jan, Els, Marion, Aldert, en Rob, George, gastvrouw Jolanda zelf, en niet te vergeten de achterkleinReintjes Tosca, Mark, en Alex, die uitvoerig werden bezichtigd. Toevallig was het vandaag ook de 15e verlovingsdag (verloven kwam toentertijd nog sporadisch voor) der redactie van dit boekwerk, en zo werden 15 kaarsen op de zelfgebakken appeltaart uitgeblazen. Na dit ritueel kwam het volgende, namelijk de uitstippeling der route. Gewoontegetrouw bogen enigen zich over wat kaarten en werden het niet eens over de te volgen procedure. Hierop nam Jan Willem het woord op de bescheiden wijze die hem zo kenmerkt, en sprak het verlossende woord. Onder een gepast zwijgen over zoveel wijsheid vernamen wij aldus welke route wij zouden lopen. Vervolgens werden de paklijsten samengesteld, waarbij Albert en Herman zich verdacht afzijdig hielden. De anderen echter wisten: zij krijgen hun portie nog wel. De tentindeling

*prominent deel der
Reintjes-stamboom*

Gründlich vorbereiten!

Entscheiden Sie sich für Wandergebiete, die vom Tourismus nicht ohnehin schon stark belastet sind.

Wenn Sie mit Sorgfalt planen, ist die Wanderung schon zur Hälfte gelungen.

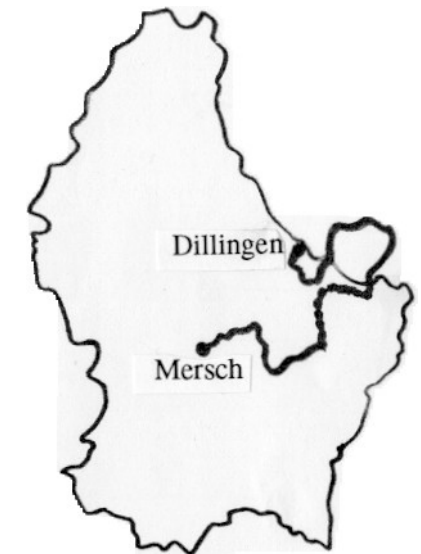
bleek dit jaar snel gemaakt te kunnen worden. Beide echtparen zouden hun eigen onderkomen meenemen, terwijl de singuliere meelopers in het mirakel van oom Jan zouden overnachten. De heren zouden daarbij de binnentent vullen terwijl Els als een trouwe waakhond aan hun voeten zou sluimeren. Deze positie deed haar in gemoede nu reeds besluiten om ter neutralisatie van karakteristieke geuren uit de binnentent haar volledige herfstvoorraad rijstewafels in te zetten. Oom Jan bood aan om voor de treinkaartjes te zorgen, waarop hij onmiddellijk tot penningmeester dezer TT werd gebombardeerd. Hoe kon hij bevroeden welk een psychische spanningen deze functie bij hem teweeg zou brengen? Neen, op dit moment vervulde hem slechts de vreugde van de herwonnen eer om, waar hij na de eerste TT al van deze functie ontheven was, nu weer in genade te zijn aangenomen. Vijftien jaren van brandende monetaire ballingschap bereikten hun vergetelheid als 15 uitgeblazen kaarsen. Nauwelijks kon hij de neiging bedwingen om maar alvast het

Mit neuer Karte informieren!

Wählen Sie eine Wanderstrecke aus, die Ihrem Leistungsvermögen entspricht und achten Sie auf Höhenunterschiede (Höhenlinien), die Steigungen und Abstiege andeuten. Besorgen Sie sich die neueste Ausgabe der Wanderkarte im Maßstab 1:50.000, besser noch 1:25.000.

Luxemburg

(... en dit kwam ervan terecht ...)

schaarse geld in zijn beurs aan een telling te onderwerpen. Gelukkig kwam op dat moment Gabriëlle binnen om aan de bijeenkomst de in omvang toenemende voortekenen van een nieuw achterklein-Reintje te tonen, hetgeen ons allen met vreugde vervulde. Tevens realiseerden wij ons echter met spijt, dat dit Peter voor het eerst een TT zou doen missen. Eigen schuld natuurlijk, maar toch. Wij besloten echter om niet zonder zijn roemruchte Vuurtas te vertrekken, daar dit een eerste levensbehoefte betreft. Daarnaast zou

Peter symbolisch aanwezig zijn in zijn rugzak, die de schouders van zijn zwager zouden sieren. Het TT volk zou daarmee dit jaar slechts uit acht personen bestaan, een evenaring van de trieste record minima van 1977 en 1990. Het slotvreetfeest werd voor de broodnodige variatie vastgesteld te Maastricht, en tot overmaat van organisatorische perfectie werden de TT-dagen nu al verdeeld onder de deelnemers om een compleet en waarheidsgetrouw ooggetuigeverslag te garanderen. Even nog werd nagedacht over het tijdstip van

verzamelen op de vertrekdag. De betrouwbaarheid van de deelnemers van TT17 werd zo hoog geacht, dat we besloten om niet aan sommigen een te vroeg tijdstip op te geven. Dat deze beslissing bijna desastreuze gevolgen zou hebben kon niemand nog vermoeden. Mentaal geheel gesterkt en voorbereid trok een ieder huiswaarts om ook praktisch een en ander te regelen alvorens echt eropuit te gaan.

Zaterdag 16 oktober 1993

Tussen treinen en zwijnen

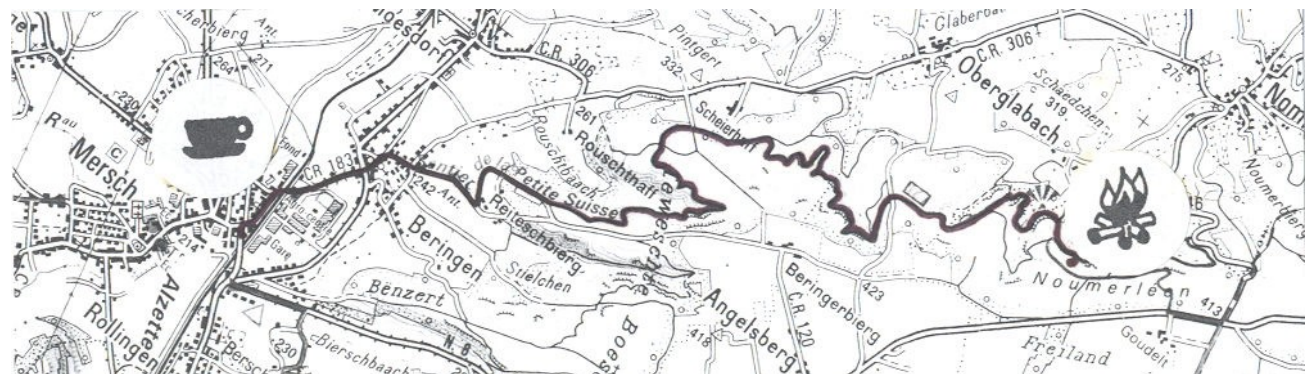
Waarin *groupe Das* slechts ternauwer-nood de beoogde trein haalt, de beste koffie aller tijden drinkt, en uiteindelijk op het nippertje ontsnapt aan een kudde zompige zwijnen. Rejoice met Joyce.

Het begint goed! Herman en ik worden op het station verrast door een schitterende regen-

boog. Als een halve cirkel staat deze over de spoorrails gebogen. Maar de trein is al een paar minuten te laat. Zou het dan toch niet ...Vanochtend vroeg vond ik Herman ook al niet terug in bed. Ik vond hem met z'n neus op het toetsenbord, hij wilde het TTverslag van vorig jaar nog afmaken (hoezo laat?). We wisten nog niet wat ons te wachten stond!! Het woord laat. De trein was niet te laat, hij kwam helemaal niet!! Herman (die de NS al lang failliet verklaard heeft) beslist voor de auto. "We moeten NU gaan". Ik twijfel steeds, de trein is toch altijd te laat? Maar ja, twee sneltreinen zijn al voorbij geraasd en het wordt wel wat krap. Herman sprint naar huis, de auto halen. Bij het loket hoor ik dat die bewuste trein helemaal niet gaat. Om 10 voor 8 stappen we in en scheuren naar het station. Herman weet nog wel een straatje vlakbij het station om de auto te parkeren. Och jee het straatje bestaat ook al niet meer. Meneer REAAL heeft zijn kantoortje net daar neergezet. Och jee ... gauw naar de overkant ... (tegen het

Wo ist der Bahnhof? Dò ist der Bahnhof!

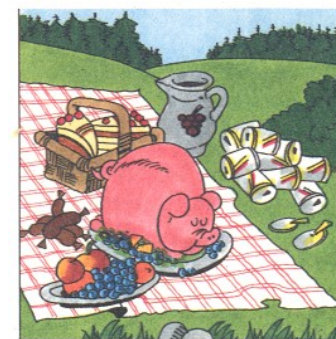
verkeer in) ... Och jee gadverdamme ... je kunt daar niet meer lang parkeren ... oooooohhh ... Jeeee dan maar de parkeergarage, links erin (stond daar niet zo'n rood bord met een witte dwars-streep?) Kaart, ... rugzak, afsluiten, RENNEN ... trap (onmogelijk deze snel te nemen met een volle rugzak) ... traverse zo hard mogelijk ... PETER!! ...WAAR???

DAAR!!! ... Perron 4! ... REN, REN!! ... gauw, snel nog 1 minuut!! ... Met kloppende longen, speekselklieren die opengutsen, een neus die al met de TT is begonnen. Hij loopt ... en wij storten ons neer in onze zacht rode skai-leren stoel. He ... he ... rust! Hopelijk is dit niet typerend voor de hele tocht. (In haar emoties ontgaat Joyce begrijpelijkerwijs het volgende. Vertwijfeling maakt plaats voor opluchting op de gezichten van het comité van uitgeleide, bestaande uit tante Georgine, oom Wim, George, en ook van Peter, die op dit inderdaad vroege uur zijn Vuurtas onder de hoede van Herman brengt. Red.)

In Maastricht stappen we over op de trein naar Luik. De 'familie' is dan weer helemaal compleet als Jan-Willem hier ook instapt. Luik is de volgende overstap. Richting Mersch/Luxemburg, en zowaar gereserveerde plaatsen. Het is zelfs gelukt 'niet roken'-plaatsen te krijgen. Speciaal voor "GROUPE DAS". Ongeveer half twee arriveren we in Mersch. We starten met een goede kop koffie of thee, geschonken door een eeuwenoud dametje vanachter een antieke toog kast. Albert verdringt de eerste heimwee boven een foto van zijn kroost. Voor het laatst (hopen we) is de lucht nog vervuild door 2 kettingrokers. Op naar de frisse lucht. De tocht gaat voornamelijk langs en door een heuvelachtig bos. Een mooi pad, waar je zelfs echte klavertjes ziet groeien en veel bramenstruiken. We dwalen nog eens door een stukje met allemaal bramenstruiken. Helaas zijn we niet in de goede richting gelopen. Het was wel spannend, wie zou de meeste haakjes en doorntjes in z'n benen en handen hebben zitten? (Aldert heeft trouwens gewonnen, met z'n pirouette tussen de bramen.)

Proviant in Maßen genießen!

Nehmen Sie leicht verdauliche, nährhafte Vollwert-Verpflegung in kleinen Portionen mit; vor allem auch Obst.

Genau so wichtig ist ein Getränk - und das möglichst in einer leichten Schraubflasche.

Eind van de middag: een mooi plekje op onze route. Aldert en J.W. halen water bij een nabij gelegen boerderij. Genoeg hout in de buurt en onze secondant 'vuurvlieg' Herman, samen met assistent Albert maken het vuur. DE soep is in voorbereiding. Het is maar goed dat het al donker is. De soep smaakt zeker voortreffelijk, maar het ziet er niet uit in het licht van de zaklantaarn.

Onder het genot van de warmte (van het vuur als ook van de soep) borrelen de oude verhalen alweer omhoog. Welke naam zal de kleine spruit krijgen van Peter en Gabriëlle? De zondagsscheet van Albert. Ja, ja, ...Zo weten we nog wel meer te vertellen. Het is al weer verschrikkelijk "laat". "Pas" om half tien 's avonds gaat het kampvuur uit en om ongeveer tien uur liggen we in onze slaapzakken.

Pflanzen und Tiere schützen!

Meiden Sie geschützte oder gefährdete oder eingezäunte Bereiche. Graben Sie bitte keine Pflanzen aus und rühren Sie wildlebende Tiere nicht an.

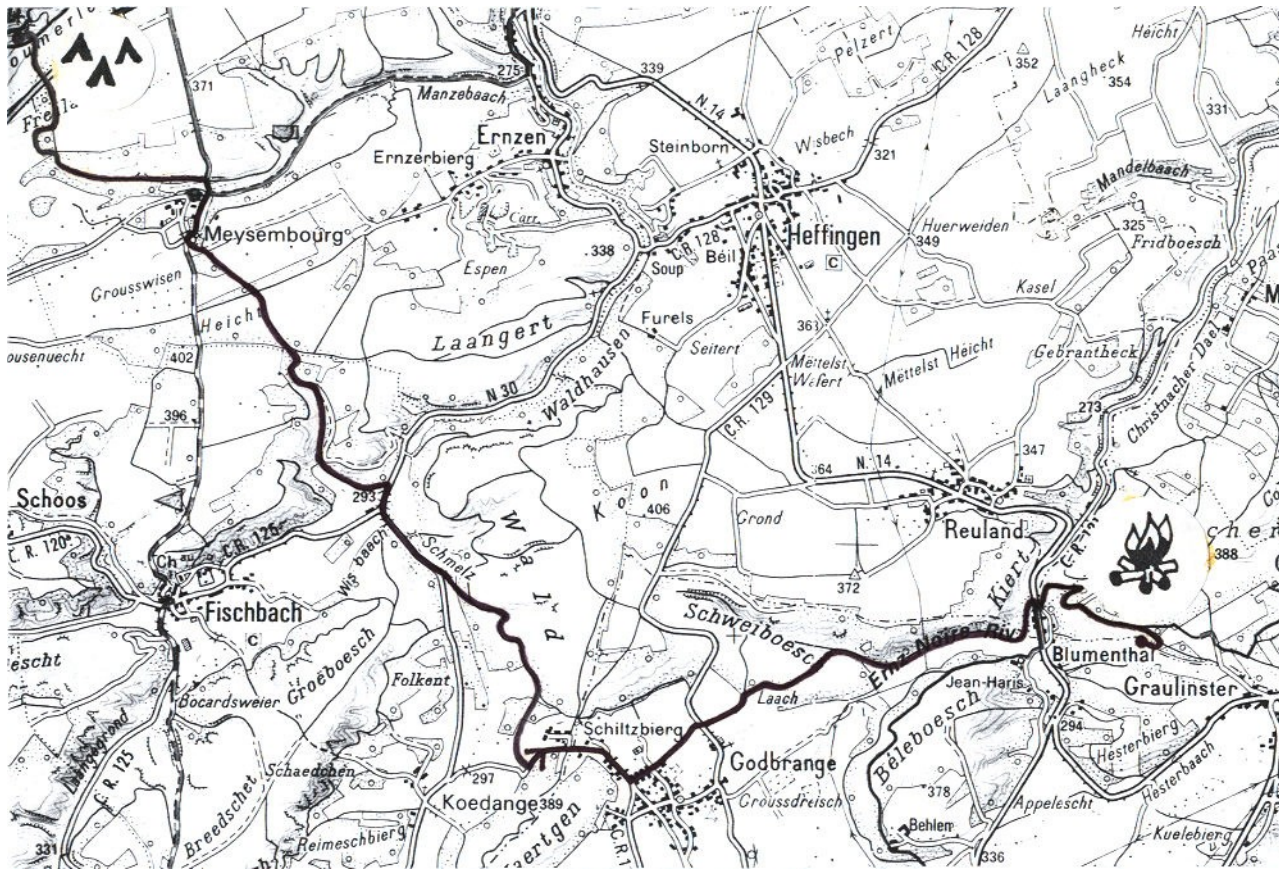
Überlassen Sie beides dem Lebensraum, zu dem es gehört.

Voor mijn gevoel, niet zo veel later, draai ik mij om in de slaapzak. Half slapend verschuif ik mijn kussen. Maar wat vreemd. Het geritsel van de slaapzak wordt overgenomen ... Herman? ... Nee, die ligt stil! Of toch niet? Ligt hij niet te snurken? Nee!!! ... andere 'familie'-leden op bezoek! Zwijnen! ... Vlak bij de tent hoor ik geschuivel en gesnuivel. Snurkend en kreunend wordt de nachtelijke stilte verstoord. Als ze maar niet aan de tent komen. Wat takken die breken en zacht scheurende kreetjes ...

Onder in mijn slaapzak, bedenk ik dat het maar goed is dat ik nog een plasje gedaan heb in de buurt van de tent. Misschien dat het nog werkt als territorium verdediging. Je weet maar nooit. Gelukkig ... na een tijdje, ... het geluid wordt minder, ik kan weer rustig verder slapen. Herman is onverstoorbaar. Na een keer ksst geroepen te hebben slaapt hij alweer. Misschien is hij met z'n bijnaam BIG toch wel vertrouwd met deze zwijnen-familie.

Zondag 17 oktober 1993

Een hekkentocht

Waarin een wandeling ontaardt in een ware hordenloop, die bekroond wordt door een ontmoeting met Hortensia. Ontdek Alberts flair.

Het genot van wakker worden op de eerste ochtend van de trektocht is met geen pen te beschrijven, laat staan met een toetsenbord. Het is 17 oktober 1993 en ik lig in een heerlijk warme slaapzak te

sudderden, terwijl de rest van de tentbevolking - Els, OJ en JW - in deze volgorde bezig zijn met hun ochtend rituelen. Ik had gisteravond al besloten dat ik maar degene moet zijn die zijn slaapzaktemperatuur het langste vasthoudt. Ik zie weinig, maar in de stille ochtend hoor je veel. De imitatie van wilde zwijnen door Joyce is zo levensecht dat ik even de gedachte niet kan onderdrukken dat dit onmogelijk het resultaat kan zijn van een enkel nachtelijk zwijnenbezoek. Oude

verhalen over Herman 'borrelen' even naar boven ... soort zoekt soort?

Buiten is het grijs en vochtig, maar de tenten zijn droog. Els en Aldert smeren de boterhammen en JW bestudeert de kaart. Dit laatste lijkt mij een totaal overbodig ritueel, want alles zit bij hem intern opgeslagen. Als je een printer op hem aan zou sluiten, rollen de gewenste kaarten met gewenste routes en beschikbare kampeerplekken er vanzelf uit. Maar goed, iedereen zijn eigen ritueel. Het ontbijt wordt opgesierd met sterke verhalen over eieren en Hellemansen. Marion, Herman en ondergetekende eten de laatste resten soep van gisteren op. Zo'n toetje kan je toch nergens anders krijgen.

Uitgerust en opgeladen hangen we om en we vertrekken om 9.45 uur. De wind is koud en guur als we langs een bosrand door de blubber naar beneden lopen. Is dit een pad? Dit zullen we ons vaker afvragen. We staan voor een prikkeldraadversperring. Dan maar dwars door een bosje. (hek 1) De voorsten jagen hierbij het plaatselijke wild uit hun schuilplaats. Meestal volgt er na de eerste versperring altijd het tweede hek, dat was dan ook geen verrassing. Oom Jan maakt gebruik van zijn militaire ervaringen bij het bedwingen van hindernis 2. Gelukkig is er verder niemand in dienst geweest, dus de rest neemt het obstakel op een verstandige manier. We lopen door een weiland vol koeienstront naar hek 3.

Auf den Wegen bleiben!

Weichen Sie nicht vom Weg ab; vor allem auch dann nicht, wenn - wie gelegentlich bei Serpentin - Abkürzungen verlocken.

Aus den Trittspuren könnte eine Wasserrinne werden und die Vegetation wäre zerstört.

Hier lijken we toch weer op een pad uit te komen, maar helaas, ons pad gaat deze dag over hekken. JW wordt omgedoopt tot Rambo-neef gezien zijn destructieve manier om door een hek te breken. Na het vijfde hek komen we uit bij de beek in een dal vol stieren. We sturen Rambo vooruit en de stieren maken ruim baan. . Aan de overzijde rijzen de ongenaakbare muren op van een eens machtig kasteel. De helft van de groep kiest voor de Friese manier van beekoversteek, de rest gaat over de brug naar de overkant. Daar wacht ons hek nr. 6.

Dit hek is stevig genoeg voor een paar mooie foto's. We negeren het plaatselijke park met vijver en lopen door naar een ingepakte kerk en tappen de waterleiding op het kerkhof af. We kunnen weer verder, maar de route blijft onduidelijk. We laten ons niet tegenhouden, zelfs niet door elektrisch beveiligde zones (hek 7 en 8). Als we langs een stapel boomstammen lopen blijkt dat je ingeslepen gewoontes niet verleert. Niemand hoeft iets te zeggen, maar iedereen strijkt neer. Damp stijgt op van bezwete ruggen, rugzakken gaan open, water, pannen en primus komen te voorschijn. Herman probeert (haha) de primus aan de praat te krijgen. Weet die jongen dan niet dat elke primus zijn eigen specifieke behandeling door (bij voorkeur) zijn eigen baas behoeft? Gelukkig is DJ genegen hem college te geven over het karakter en het emotionele leven van de orde der primi: De koffie en de thee komen er aan en en wat meer is; ...Arretjescake! Bij de eerstvolgende boerderij gaat Herman water halen.

*de ongenaakbare muren van
een eens machtig kasteel*

Hek nummer 10 ziet er weerspanning uit, maar de actiefsten onder ons zoeken verderop een meer geschikte plek en wurmen zich er toch moeizaam doorheen. Joyce rolt bijna om van de lach als zij bij het hek aankomt en het gewoon open blijkt te kunnen. Het pad is modderig en wordt onbegaanbaar door begroeiing. We besluiten door het bos verder te gaan. Zwijnepaden loodsen ons verder. Hek 11 is te omzeilen. Als we uit het bos komen, blijkt het pad nog steeds niet veel soeps. We zijn dus niet goed gelopen. We nemen hek 12 en lopen door het weiland, met een grote boog om de achter een terreinplooi verborgen boerderij. De boer is zo vriendelijk geweest om hek 13 en 14 open te laten staan en via nummer 15 komen we uit op een asfaltweggetje.

De wind is nog steeds even guur. Els neemt wat eten tot zich en we lopen verder. OJ loopt veel te hard en loopt daardoor zijn TT-vriendin van dit jaar mis: Hortensia. Ze is 68 jaar, maar dat zie je er niet aan af. Ze is nu 16 jaar weduwe en woont alleen. Ze heeft 1 kat

en in de tuin staan 3 hortensia's te verpieteren. De kou jaagt haar uiteindelijk het huis weer in en wij jagen achter OJ en Aldert aan die niet van op- ophouden weten.

We poseren midden op een driesprong voor een groepsfoto. Volgens JW staan we daar onder een Lindeboom. Het schijnt dat die niet zo veel meer gebruikt worden. Dat wisten ze hier nog niet, want de laan die we gaan blijkt er mee vol te staan.

TT-vriendin
van
dit
jaar:

Hortensia

Uiteindelijk vinden we in de bosrand een plekje uit de wind, onder het overhangende bladerdak van een herfstige zomereik. Het 14.15 uur en iedereen rammelt!

Hek nr. 16 ligt zielig dwars over het pad en wij laten hem maar met rust. Wij willen eten! Het moet behoorlijk koud zijn, hoewel een paar min en meer optimistische Sleethermometers ons anders willen doen geloven, want ondanks trui, das en handschoenen is mijn rug behoorlijk droog. Later in de middag lopen we over een prachtig pad met veel omgevallen beukenbomen. Het veelbelovende kampeerplekje op de kaart blijkt erg tochtig te zijn en praktisch in de tuin van een boerderij. Na een paar ingewikkelde manoeuvres om de plaatselijke agrarische bevolking op een dwaalspoor te brengen, vinden we in tweede instantie een mooi plekje in het bos: Uit de wind en met een prima vuurplek in de buurt. Iedereen kwijt zich van de zichzelf toegemeten taken en binnen een mum van tijd staat het kamp, is er water gehaald, ruisen de primi, knettert het vuur achter een dikke omgevallen beuk en circuleren de borrels. We eten een soort van wonderboerennasistampot, staren in het vuur en onder het genot van een handvol peternoten. Wat is het weer fijn om op TT te zijn!

Maandag 18 oktober 1993

Stroomversnelling

Waarin een rokende bus ons onder klappertanden met gezwinde spoed te Echternach aflevert, alwaar een kostbare doch succesvolle lijmpoging volgt en paps Johan met zoveel eerbied bejegend wordt als ware hij Pabst Johann. Roman van oom Jan.

Het is nog donker als ik even wakker word van ondefinieerbare geluiden, eerst ver weg, dan naderbij komend. Er nadert gakkend en klapwiekend een vlucht vogels. Dat moeten wilde ganzen zijn. Eenmaal hoog boven ons lijkt het of ze ruzie hebben over de te kiezen route. Heel herkenbaar. Ze verdwijnen weer zoals ze kwamen, onder wegstervend gekwetter.

Ik probeer te bedenken waar wij precies kamperen. De tent staat op een dik bed bladeren dicht bij een plateau met ontwortelde en scheefhangende bomen, aan de rand van een geheimzinnig dal. De wind waait onrustig door de boomtoppen. Zo nu en dan knapt er een tak en ploft deze even

later met een dreun op de bosgrond. Ik prevel een schietgebedje opdat mijn ouwe trouwe Mirakeltent gespaard moge blijven. Tegen elkaar hangende bomen zuchten en kreunen onder hun lot. Zij zijn als mensen, tot elkander veroordeeld. In de verte klinkt de roep van een uil. Achter de tent meen ik de zwoegende gang van een wild zwijn te horen, of is het verbeelding? De wind zwijgt even en steekt dan ineens weer op. Er valt een takje op het tentdoek. Ik spits mijn oren, alles in mij is klaar wakker. Naast mij sluimeren Jan Willem en Albert in een zachte reutelende slaap. Aan onze voeten, dwars in de voortent, ligt Els,

***bomen zijn
als mensen,
tot elkander
veroordeeld***

roerloos opgebaard in haar dons. Zou zij wakker zijn? Ik zak weer weg tot in de morgen- schemering mijn ingebouwde wekker afloopt. Els is al druk in de weer. Ook ik werk snel mijn opstandingsritueel af, tot de fase waarin mijn rugzak grotendeels gepakt is en ikzelf aangekleed. De beide neven dommelen quasi-slapend nog wat door, Prinsen eigen. Wij gooien de tent wijd- open. Als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks. Buiten zijn Marion en Joyce -altijd weer de vrouwen- bezig het ontbijt klaar te maken. Ineens staat Jan Willem op, kleedt zich aan en verdwijnt zwijgend naar de omgevallen beukenboom, iets verderop. Daar blaast hij onder onze afkeurende blikken in het gedoofde kampvuur van gisterenavond de vlammen weer aan. Nou ja, dan maar dáár ontbijten, en niet bij de tent, want met ruzie rond de Grote Leider hebben wij inmiddels slechte ervaring opgedaan. Het wordt waarachtig nog gezellig ook. Ik mag als oudste (volgende maand zestig) op een mooie stronk zitten in een geciviliseerde houding.

Ik erger mij aan de scheuren in beide knieën van mijn 20 jaar oude loden knickerbocker, resultaat van de ruige veldtocht van gisteren. Joyce reikt mij hoffelijk naald en draad aan en ik naai met grote doorhaalsteken zorgvuldig, maar naar later blijkt vruchteloos, eerst de grote scheur links en dan de kleine rechts dicht. Dit zal zijn laatste tocht zijn. Ik gedenk mijn broek nu reeds met eerbied en ook met een beetje verdriet.

Rond half tien gaan we op pad, de tenten evenals de vorige nacht droog opgerold in de rugzak. Terug uit de beschutting van dit bos naar de route die over een koude hoogvlakte leidt. Was het van het klappertanden of kwam het door iets anders? Ik weet het niet, maar hier doet JW ons, na eerdere signalen, officieel kond van het feit dat zijn bovengebit nu ècht los zit. Aan een leider die niet kan eten en

communiceren heb je als groep niet veel. Na eerste cynische adviezen over bisonkit en herculesplug openbaart het probleem zich in de volle omvang: deze beklagenswaardige man kan geen dag meer verder, als hij niet over de paarlen zijner tanden kan beschikken. De dichtst bij zijnde stad is Echternach maar de plaatselijke tandarts aldaar, een boerenpummel wellicht, zal hem zeker doorverwijzen naar de stad Luxemburg. Wij zien de bui al hangen: Dàg TT!!

Maar we laten de moed niet zakken. Eerst maar eens met flinke pas verder gemarcheerd! Dat komt goed uit, want het pad gaat door het beschutte maar prachtige Colbetter Dael. Een wonderlijk dal vol paddenstoelen, bremstruiken en fragiele ratelpopulieren, waarvan de goudgele blaadjes glinsterend door de spaarzame zonnestralen om ons heen naar beneden dwarrelen.

Abfall vermeiden!

Nehmen Sie bitte alle Verpackungen - auch Dosen und Flaschen, Beutel und Tüten - wieder nach Hause nach dem bewährten Slogan:

"Nimm die Erinnerung mit - und den Abfall!"

Links en rechts zijn hoge rotsen als Koninklijke herauten voor wat ons, naar wij nog steeds hopen, de komende dagen te wachten staat. Wij laten ze voor wat ze zijn. Alleen (uitgerekend) JW houdt soms stil, omdat hij een spelonk wil bekijken, want dat had hij zo gepland. Wij dreigen hem voor ieder kwartier oponthoud een tand uit te rukken.

Dat helpt. De route verlaat dit intieme dal en buigt op een nieuwe hoogvlakte oostwaarts. De wind is nu pal tegen. We lopen zwijgend achter elkaar. Even later brengt een volgend dal, breder dan het vorige, weer wat luwte. Het is bewolkt, het zonnetje van zojuist lijkt een vergissing. Het pad leidt ons tussen hellingen met prachtige beuken en daarachter, als een majesteitelijk decor, vele groenbemoste rotspar-tijen. Rechts van ons in de diepte stroomt de Consdorfer Bach, een kristalhelder beekje, dat murmelend meandert

richting Müllerthal. Het is zo'n herfstdal, waarin het heerlijk wandelen is: naast elkaar lopend en pratend en ondertussen genietend van deze tocht. Bij een klein meertje op een vijfsprong is even het kompas nodig om de weg te vinden die ons steil omhoog rechtstreeks naar Consdorf brengt. In dit bekende Ardennendorpje ontstaat er ineens een soort stroomversnelling in de historie van deze TT. JW ontwaart een bushalte en ziet dat er over een kwartier een bus naar Echternach gaat. Wat te doen? Als we doorlopen bereiken we de plaats pas tegen de avond. JW besluit te gaan telefoneren. Een nerveus kwartiertje volgt. Eerst probeert hij zijn tandarts te Haarlem te bereiken om hem te bewegen desgevraagd beschikbaar te zijn voor adviezen. Dat lukt niet. Wij roepen: bel dan een Zahnarzt in Echternach, dan heb je zekerheid. Dat probeert hij niet eens want, zo blijkt, met losse tanden is dat vermaledijde woord niet goed uit te spreken. Niemand helpt onze tragische neef nu verder, want men ziet weinig heil in deze telefoonactie.

Inmiddels is de bus gearriveerd. Hij brengt ons schuddend en schokkend via Berdorf naar Echternach, de remmen roodgloeiend, zodat er bij aankomst dikke walmen afslaan. Dus vandaar die stank in de bus! En wij nog wel denken dat er iemand van ons een flatus familiaris had gelaten. Bij aankomst op het busstation is er onmiddellijk actie: "Wo ist der Zahnarzt?" Iemand zou moeten zeggen: "Do ist der Zahnarzt!". Maar niemand doet dat en nergens is er een telefooncel met een ordentelijke

gids. Wij proberen het in een café-restaurant, waar we pontificaal koffie, warme chocola en grote stukken taart bestellen. De ober bedient ons nors. Hij rukt ons een telefoongids uit handen die uitnodigend op een plank lag: "Nein, das Buch ist privat!", waarna hij ons van achter de tap loerend blijft observeren. Maar naderhand ontdooit hij en benadert omzichtig een wat louche man, die zuchtend aan een grote ronde tafel vol onbetaalde rekeningen zit, links en rechts draagbaar telefonierend. Hij

blijkt de uitbater van dit etablissement te zijn en is bereid ons enig inzicht in de plaatselijke orthodontische elite te geven. Er is een buitengewoon bekwame Zahnarzt, dat wel, maar die moet je nu niet storen, want het is lunchtijd. Jan Willem wacht met een ziel vol lijdzaamheid. Als de tijd rijp is verdwijnt hij, vol verwachting. Wij verspreiden ons over Echternach met de afspraak elkaar straks weer bij de kathedraal te ontmoeten. Marion en ik doen inkopen: kaarten voor de familie en eten voor lunch, diner en ontbijt. Onderweg bellen wij het thuisfront. Ik beken tante Georgine met grote scheuren in mijn broek rond te lopen, hetgeen een uitbundige vreugde aan de andere kant van de lijn oproept. Veel medeleven is er daar dus niet te verwachten.

Wij begeven ons met dozen vol voedsel richting kathedraal, amechtig sjouwend. Het maakt op de anderen, zoals te verwachten was, weinig indruk, hoewel de bereidheid de eigen rugzakken met dit extra gewicht te belasten weer groot blijkt te zijn. Het is ijsig koud op het kerkplein. Ik druk mij even en verdwijn in de warmere Kathedraal, veinzend deze van binnen te willen bewonderen.

Ik ben nèt geïmponeerd door de eenvoudige crypte van de heilige Willibrordus in de duistere catacomben onder het hoogaltaar of ik ontwaar naast mij in het flakkerende licht van sacrale kaarsen de behaarde juk- beenderen van neef JW met daaronder een bevende mond die mij ootmoedig om een lening smeekt van 3000 francs, teneinde de plaatselijke tandensmid zijn hoge beloning voor 12 minuten lijm- en plakwerk contant in het handje te kunnen betalen. (En dat nadat hij zich eerst uit dankbaarheid voor zijn menslievende arbeid door het slachtoffer zèlf had laten fotograferen, maar dit terzijde.) Ik verschaf hem grootmoedig het bedrag uit de groepskas .

Dankbaar gestemd over de spoedige oplossing van het probleem en na een kleumende lunch op de stoepen

van de kathedraal vervolgen we onze tocht en passeren even later de Echternacher Brück over de grensrivier de Sauer. Aldert en ik betreden als eersten de Duitse grond. Hij wordt verwelkomd door twee giechelende tienermeisjes met de vraag: Hoe heet u? "Aldert",

antwoordt hij sonoor en naar waarheid. Dat maakt indruk. "Und Sie?"

"Pabst Johannis", zeg ik en stamp met mijn skistok als ware het een gouden crucifix. Beide meisjes slaan een kruisje. Wij vragen naar de Liboriuskapelle, want daarheen leidt ons pad. "Die Treppen auf, meines Haus entlang!" roept een van de meisjes vrolijk, want ze weet wat ons te wachten staat: een stevige beklimming. Haar vader vraagt even later, als we voorbij zwoegen, of we onze Schneeschuhe doch nicht vergessen sind. We lachen zuurzoet. Zo kàn het wel weer. Wij komen snel op hoogte en overleggen onder de Kapelle hoe we verder moeten, want de avond nadert en we kunnen ons geen grote afstand meer permitteren. Jan Willem is weer helemaal "on speaking terms", want hij leidt ons met vaste hand (en kaak) over het rotspad van de Kuckuckslei, de berg achter de kapel.

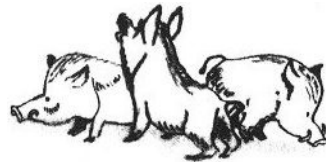
We zijn nu hoog boven Echternach en vinden al gauw tussen de bomen een prachtig beschutte kampeerplek, extra beschermd door drie levensgrote mierenhopen vol grote maar trage rode bosmieren. Wat is deze dag toch goed verlopen! Anderhalf uur nadat we het koude plein van Echternach hadden verlaten staan onze tenten al en is er een begin van een lekker vuurtje. De primussen snorren, vuile handen stoken het vuur verder op en schone handen maken het eten klaar: rijst met groenten en kaas en gekookt eieren er doorheen, Els trekt zich een tijdje terug, volgens Joyce om even te “privatiseren”, Na het eten gaan we met z'n allen in het pikkedonker naar een uitzichtpunt om te genieten van al die lichtjes in het dal. Albert, onze vaste kampvuurstoker, hoeft daarna niet veel meer te doen. De vlammen lieren dat het een lust is, aangewakkerd door de lage grondwinden. De opschietende vonken jagen ons soms de stuipen op het lijf.

Herman leest op veler verzoek voor uit eigen werk: een verrassend essay over het wezen van deze trektocht, vol dialogen en beschouwingen die ons te denken geven. Hoe komt de man er op. Het leidt in ieder geval tot een ernstig gesprek over de toekomst van deze trektochten. Moet een nieuwe

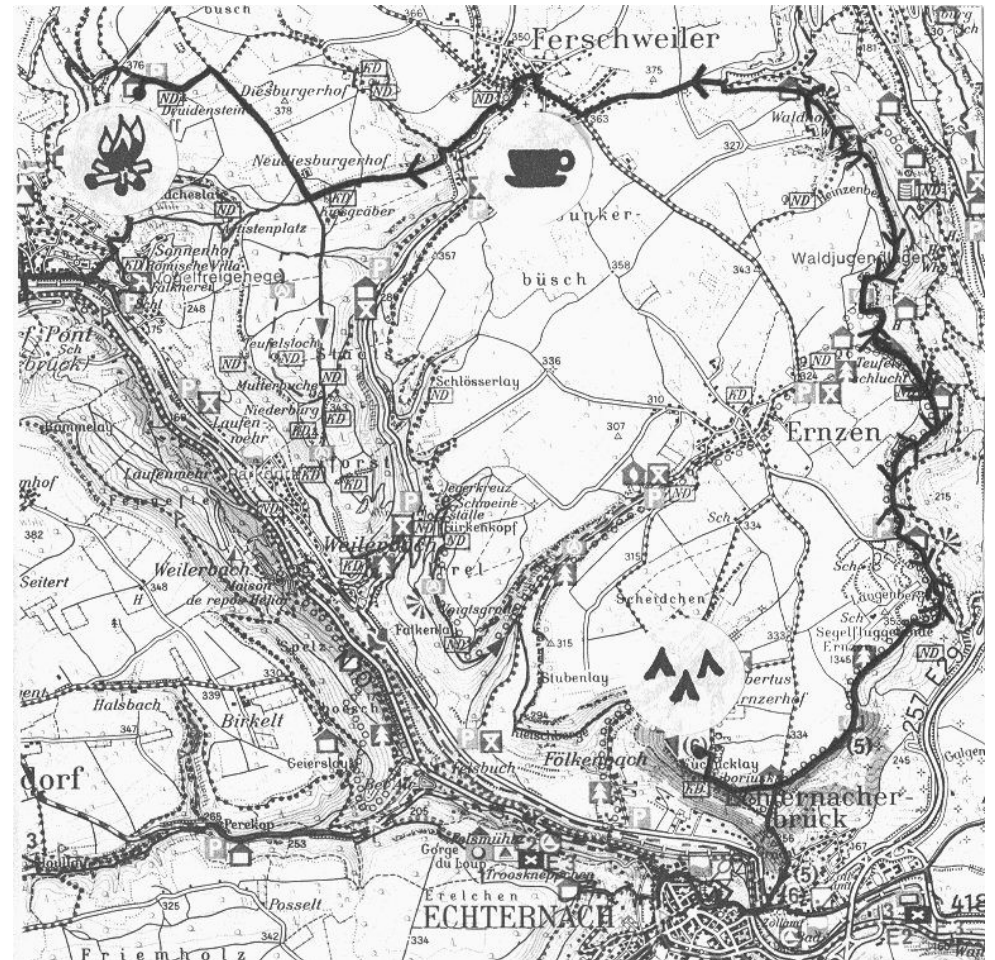
mogen niet domineren; er moeten, als het al gebeurt, meerdere kinderen meegaan en: de huidige TTcultuur moet overleefd blijven. Grotendeels onmogelijke condities. Ik waag een poging met mijn advies eerst eens met één of twee gezinnen in de zomer te gaan trekken, een beproefde methode

deze oude en beproefde kudde

generatie neven en nichten, eenmaal op leeftijd zijnde, zich voegen in deze oude en beproefde kudde? De geesten zijn uit de fles: de Bassen, Tosca's, Michaels en Martens, dagenlang in het bewustzijn onderdrukt, zweven ineens om ons heen en tussen ons door, aan ons geweten knagend. Wat doen wij deze bloedjes van kinderen aan om zonder hen op trektocht te gaan? Er worden uit de losse pols een paar criteria geformuleerd, zoals: moeders

de en veel leuker voor de kinderen. De groep laat het onderwerp maar rusten en schakelt over op minder bezwarende thema's. Ik trakteer mijzelf op een koude Javaanse koffi-shake met veel suiker en een scheut Els. 'n Heerlijk drankje! Dan gaan we slapen, zeer tevreden over het verloop van deze dag en over het kamperen op deze unieke locatie. En ik moet het toegeven: die hebben we aan de boventanden van Jan Willem te danken!

Dinsdag 19 oktober 1993

Die Teufelsslucht

Waarin de groep een duivelse kloof in alle standjes overwint om vervolgens via een Gasthaus en een welwillende middenstandse een uniek maal te nuttigen op een waterpas grasveld. Lees Els.

Vanuit een kiertje in mijn slaapzak, van onder m'n herfstmuts vandaan zie ik dat het licht genoeg is om op te staan. Zonder te bewegen kan ik nu al vaststellen dat gewoon in m'n zak recht op

gaan zitten nog even niet tot de mogelijkheden behoort. De scharnieren zullen weer met de nodige voorzichtigheid in beweging gebracht moeten worden. Nog even stil blijven liggen dus, even genieten van het ontwaken in een tent, in de herfst. Even gewoon in het rond kijken en wat mijmeren in de stilte ... Kijk aan, de Mirakel is ook vannacht weer droog gebleven ... Mooi die bladeren op dat dunne, bijna witte doek ... Nog niemand in actie ... Rust. Door een spleetje zie ik volgens mij zon!

mijmeren in de stilte

+ 7.00 uur. O, jé, O.J. beweegt. Ik ben benieuwd waar hij vandaag mee opstaat. Vanaf de eerste dag hebben we namelijk een soort ontwaakritueel in de Mirakel. Eerst gaan oom Jan of ik wat luidruchtiger draaien.

Dan volgt al snel een "goedemorgen" en meteen wordt de conditie van de tent, doorgaans verheugd, doorgesproken. Daarna opent oom Jan steevast de communicatie met goed gemutste snedigheden. Mijn aandeel is dan giechelen, waardoor JW wakker wordt, die op zijn beurt -nadat oom Jan en ik uit de tent verwijderd zijn - Albert port. Waarschijnlijk tot groot genoegen van Albert en JW openen we vandaag met "I'll sing you one oh". Het zonnig begin van de dag is gewoon naar binnen geslagen. De goede stemming verdrijft de laatste resten van enkele stressige dromen. Oom Jan ging vannacht weer bij het RIVM werken en ik droomde dat de Piersma's naar een flat in Vlaardingen waren verhuisd. Patat pikken bij een chinees, notabene met Marion, maakte de nachtmerrie compleet. 7.40 uur zijn Marion en Aldert reeds uitgeruimd. Samen met Willem maken ze, ook al zingend, ontbijt. Het is koud, maar dat weerhoudt ons - Herman, oom Jan, Joyce, en ik - echter niet van waspartijen buitentents in privé bosjes. 8.20 uur ontbijten we, met thee, koffie en ... jawel ... zon! We prijzen ons nogmaals gelukkig met deze mooie dag, dit verrassende open plekje vlak boven Echternach en de frisheid van de natuur. De thermometer van Herman meldt 5°, die van Jan Willem 15°.

De kaartlezers bestuderen nog eens de kaart, om de voorsprong die we gisteren door die busrit op ons loopplan kregen, vandaag teniet te kunnen doen met een "omweg". Na enig overleg vraagt JW de niet-kaartlezers zich voor te bereiden op een fraaie tocht door de Teufelsslucht. Daarna gaan we langs Versweiler voor de verse boodschappen en langs het Fraubillenkreuz. Uiteraard wordt hier over doorgemijmerd, wat wil je, in zo'n zonnetje. JW dreigt nog iemand naar beneden te zenden, terug naar Echternach, voor water en brood. Maar onder dit soort druk weten zelfs niet-kaartlezers ettelijke boerderijen en dorpen op onze komende route

aan te wijzen. Oom Jan telt nog eens het geld en meldt dat als we zo doorgaan, het slotdiner van de 2e en misschien wel van de 1e categorie kan zijn. We doen het rustig aan, pakken en kletsen en toch staan we alweer om 9.30 uur omgehangen, klaar voor vertrek. Bij een laatste blik constateren we met tevredenheid dat de paddenstoel, die midden op onze eetplek stond, nog steeds overeind staat!

We lopen naar het pad van gisteren terug. Na wat klimmen en ritselen door de herfstbladeren krijgen we uitzicht. We lopen iets onder de top, langs de berg door struiken en in de zon! De weg beneden kronkelt zich om een bijna perfect rond dalletje. De heuvels om ons heen zijn fraai gekleurd maar nog wat nevelig.

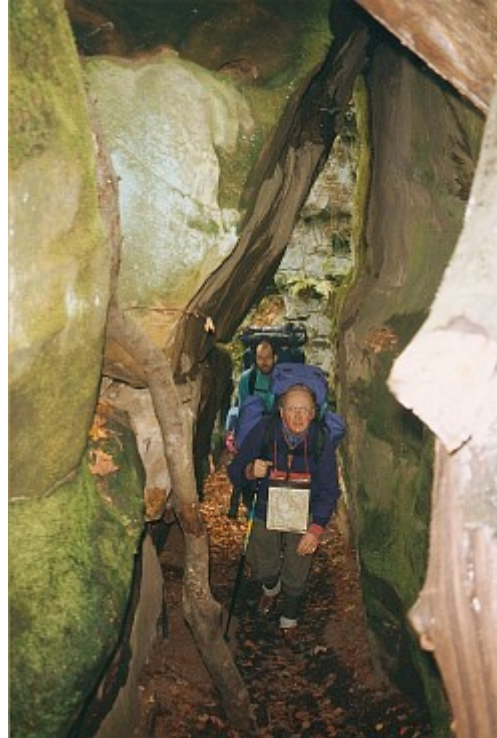

Na een half uurtje komen we bij een zandgroeve, een stukje weg en het pad naar de prachtige Teufelschlucht. De mutsen en wanten komen weer tevoorschijn, want we gaan nu de frissigheid weer in. Een prachtig pad door een beukenbos, langs de helling, langs en over rotspartijen. Het steen is verweerd, zacht, rond afgesleten en met van die mooie oude boskleuren. De brokken zijn uit elkaar gevallen en geweldige rotstorens zijn ingestort. Ons trekkersslangetje kronkelt zich kletsend langs en door dit imposante rotsbos. We pauzeren even bij een hutje. Het uitzicht is dicht- gegroeid en de hut is

door een beukenbos, langs de helling en over rotspartijen

vervuld. Dit doet ons nogmaals vaststellen dat ook het keurig in zakken achterlaten van afval bij zo'n hut niet kan. Wij zullen ons afval meeslepen tot in een dorp! 0, ja. Hier moet even gememoreerd worden dat Albert koppijn had. In eerste instantie probeert Marion de stijfheid uit zijn nek weg te masseren. Als Albert dit kreunend (van

genoegen?) ondergaat wordt Herman's belangstelling gewekt. Als een waardig zoon van z'n vader probeert hij zelfs Alberts hoofd weg te masseren. We lopen verder. Een bordje en een aantal vakantiegangers waarschuwen ons dat de Teufelsslucht dichtbij is. Ja hoor! Een trap naar beneden het donker in: de Schlucht. Het is niet duidelijk of het pad doorloopt, want rotsblokken versperren de weg. Een rots die boven als een kurk op een fles heeft gezeten is naar beneden gevallen, midden op het pad. De zakken moeten af en we wringen ons en onze zakken door het overgebleven gat.

Even denk ik dat het mooiste deel met dit stukje Schlucht voorbij is. Maar nee! Een nog mooier stuk volgt, met trappetjes omhoog, omlaag, door rotsen, erlangs, er

onderdoor, er overheen, rugzakken af, dan rugzakken doorgeven, rugzakken op, en weer bukken, draaien, klimmen, dalen, eindeloos!!! Het is werkelijk prachtig! Ook vrij

vermoeiend, wat ons om 12.00 uur al doet besluiten een eetpauze te nemen. Midden op het pad ploffen we neer, zo inspannend was het.

(Fraai woord hè: "neerploffen... hoort hoe het toen voelde.) Herman, Joyce en ik maken brood. Oom Jan telt de bladeren die nog hangen aan de boom waar onder hij ligt. Marion en Aldert zorgen voor de psychologische begeleiding van Albert. Hij denkt zijn - toch niet weggewreven - koppijn nu met een aspirientje te moeten bestrijden. Aldert en Marion sporen hem aan vooral goed te kauwen op de placebo en jawel hoor z'n hoofd doet het beter na dat kinderasprientje. Zelfs zijn spierpijn is over en "hij kan weer lopen!"

herbivoren
carnivoren
omnivoren
sansivoren

JW priemt de primus en we hebben in een mum van tijd heet water voor soep, thee en koffie. We komen weer bij. Na enkele boterhammen komt het gekwebbel ook weer op gang. Herman is zo fit dat hij zelfs wil weten welke "voren" er naast herbivoren en carnivoren zijn. Omnivoren! We weten dat dat alleseters zijn. Maar als oom Jan dan vraagt wat "sansivoren" zijn, is duidelijk dat ook hij weer is uitgerust: een sansivoor is iemand zonder bovengebit!

Wandelaars lopen langs ons en mummelen "Wo ist der Bahnhof?" ... jawel, daar komt'ie: "Do ist der Bahnhof" ... Kortom, het is tijd om door te lopen. De eetspullen worden verspreid en in de rugzakken gefrommeld. Zakjes worden geritseld, rolletjes gerold en we kunnen weer!

Het mooie is nog steeds niet op. We klimmen en klauteren weer. Overall zijn stenen of betonnen trapjes (met ijskoude metalen zijn, leuningen. Typisch Duits. De kleuren en de stenen blijven imposant. De "kleintjes" zijn wat in het voordeel bij wringen door smalle en lage rotspartijen. Maar de "groten" nemen de trappen beduidend beter. Hoewel, na de traditionele brugfoto protesteren Hermans scharnieren toch een beetje.

Het pad door de rotsen en het beukenbos is eindeloos, letterlijk en figuurlijk. Hoewel het lopen verwarmend genoeg is, hebben we de handschoenen en mutsen toch nodig. De zon is weer weg. We babbelen, maken foto's en lopen, lopen en lopen. Dan moeten we toch van dit mooie pad afbuigen naar Ferschweiler. Jammer en gelukkig. Op de berg is enige verwarring. Herman is nog even "excreteren", Aldert bestudeert verderop wederom wijdbeens één boom tot de damp van de stam komt. Ik moet even niet opgelet

hebben, maar volgens mij staat Marion naast mij, uiterst sappig en luidruchtig dus Jan Willem te zoenen. Hier ben ik even stil en verbijsterd van, maar als ik eindelijk om durf te kijken heeft Aldert JW's plaats alweer ingenomen. Raar, oom Jan geeft geen commentaar en hij moet er toch bovenop gestaan hebben. Ik zal maar weer wat crackers eten...

14.30 uur: Ferschweiler! We naderen het dorp. Tijd om een boodschappenlijst op te stellen. Een macaronimaal lijkt ons wel lekker en nodig vandaag. Bij de eerste huizen vraag ik aan een tuinierende Fersche waar een winkel is. De vriendelijke vrouw meldt eerst dat de zeer goede bakker drie weken met vakantie is en dat hij pas volgende week terugkomt. Maar, aan de hoofdweg, tegenover het zeer goede Gasthaus, (waar men zeer goede Schinkenbrödchen heeft) is een zeer goede Metzger, waar wel eens brood achter gelaten wordt. En verderop is een Lebensmittelgeschäft.

Uiteraard is onze eerste gang naar het Gasthaus. Alweer een vriendelijke vrouw -die achteraf gezien niet zo vriendelijk rekent- voorziet ons van koffie, cola, bier met en zonder, chocola en marsen. Kuchen hebben ze leider nicht, de bakker is drie weken met vakantie ... Gelukkig is er wel een toilet. Alleen, Marion krijgt de

schrik van haar leven als op de trap naar dat toilet een levensgrote, alles-verslindende hond verschijnt. Zij neemt een duik het toilet in en sluit zichzelf op. Pas als de hond is afgemaakt en Joyce haar heeft gerustgesteld durft ze weer uit haar schuilplaats te komen. Oom Jan leest koppen voor uit de Duitse leesportefeuille: "Wann die lust in Sex am größten ist". Het betreffende artikel is echter uit het blad gescheurd. Om de mannen toch even met dit onderwerp alleen te laten,

besluiten de dames een kleine coupe te plegen. Wij ontfutselen oom Jan het Duitse geld en gaan naar het Lebensmittelgeschäft.

Dichterbij dan verwacht treffen we een echt Duits winkeltje van sinkeltje aan. Zeker een derde van de kleine ruimte wordt in beslag genomen door alle mogelijke Nudelvarianties. De dame achter de toonbank staat ons met raad en daad bij, wanneer we vertellen een macaronimenu te willen samenstellen met wat in de winkel voor handen is.

Rechnung für _____

5	Waffee	12.50	DM
4	Tee	8.00	
1	Cola	1.80	
3	Exp. 1 kl. 13er	12.60	
2	Apfels	4.00	
1	alk.	2.50	
7	Mars	7.00	
		<u>48.40</u>	
Zusammen			

In diesem Betrag ist die gesetzliche Mehrwertsteuer enthalten.

Datum: 19.10.93

Gasthaus **Ferschweiler Hof**
 Inh. Agnes Ringkamp
 Telefon 06523 / 344
 3521 FERSCHWEILER

Bitburger
 Premium Pils Light
 DRIVE ALKOHOLFREI

Het is wat lastig, maar uiteindelijk lukt het er iets bijzonders van te maken. Ze zorgt er persoonlijk voor dat we de verste en de beste spullen mee- krijgen. Als we dan ook de dame in vertrouwen voorleggen dat we een zoutprobleem hebben - we hebben het vergeten - komt ze al snel met een zakje uit haar eigen voorraad. We kunnen eventueel ook haar eigen doosje met Parmezaanse kaas krijgen. Dat durven we niet aan te nemen. Maar haar goedheid kent geen grenzen en bij het afrekenen gaat ze nogmaals naar achteren en we kunnen een grote doos geraspte resten Emmentaler en "Goedda" gratis meekrijgen. Zo'n mens is toch een zon op je pad. We keren terug met de buit en drinken nog wat. Er is door enkele mannen naar huis gebeld. Men heeft vernomen dat in Nederland al drie dagen de zon schijnt. Oom Jan is ontdaan van een overlijdensbericht. Hoe graag je de wereld af en toe stop zou willen zetten gaat alles gewoon door. Wij ook weer.

We nemen water in en vertrekken uit Ferschweiler. Het dorp uit, een

trap op en langs de akker het bos weer in. Alweer lopen we een prachtig stuk. Nu wat meer naast elkaar, wat ook weer aardige gesprekken oplevert. We zijn toch wel wat moe. We lopen langs bos en over weggetjes - nur für Anreiner - tussen akkers door en komen langs een grote druïdensteen.

Voor ons kamp mikken we op een open plek bij een hut. 16.50: Het blijkt een Waldsportplatz langs de weg te zijn. Marion is niet enthousiast. We zitten enorm in de kijkt en er komen trekkers en auto's langs... Maar ja, je weet hoe dat gaat. De Waldsportplatz is een geknipt en geschoren, volkomen horizontaal klaver-voetbalveld. Mooier vind je niet. De hekken langs de kant zijn de perfecte droogrekken als dat morgenochtend nodig mocht zijn. Er is een vuurplaatsje, een tafel, een hut en een soort open zaal en als het wat donkerder is, komt hier niemand meer langs. Marion raakt overtuigd maar daarna ook weer snel helemaal vertwijfeld als we de

dinsdagavondcompetitie van de dorpjes verderop aankondigen. (Waarom daar midden in dat bos een voetbalveld ligt is ons niet duidelijk geworden.)

Alweer goedgemutst door de zegeningen die we op deze plek aantreffen, besluiten we in een heksenkring te gaan staan en in het midden, op die tafel, een perfect macaronimaal te bereiden. De tenten staan snel. Aldert en Joyce maken iets moois van de prut: Rindfleisch, maïs, haricots verts, tomatensaus.

Albert en JW zoeken vast hout voor vanavond en de rest richt de tenten in. Dat wil zeggen: Marion maakt gebruik van de wegritsbare douche in de Piersma-tent en Herman doet het zelfde met het wegritsbaar toilet in zijn eigen tent. Uit de Mirakel worden het opklapbare barretje en de voorraad kaarsen gehaald om het maal van sfeerverlichting en enige spirituositeit te voorzien. We staan weer fabeltastisch, de dis is rijk voorzien en "wat hebben we het weer goed!". Doorgaans spreekt oom Jan deze magische woorden, maar dit keer is Marion hem een slag voor.

18.00 uur nippen we een Jägermeister en schrokken daarna binnen de 10 minuten het overheerlijke Eiernudelmaal weg. Als klap op de vuurpijl: vruchten toe! Daar waren we aan toe, heerlijk na zo'n dag! We proberen

het opklapbare barretje en de voorraad kaarsen

zelfs even te zingen, iets toepasselijks over het klaverweijtje waar we nu in staan. Het lied dat Aldert echter in gedachten heeft blijkt iets te moeilijk. Geen nood, een banaal, Nederlands rampetamplied is altijd voor handen: waterrr, lekkerrr helderrr waterrr ... Wat oom Jan aan de afwas doet denken. Hij speurt naar de afwasspullen en roept: "Wo sind die Abwaschespullen?" Waarop wij uiteraard in koor roepen: Do ... en weer drie maanden onderduiken.

18.30: Het is inmiddels zo koud geworden dat het vuur aan moet. In het donker, beschenen door de kaarsjes en de sterren, doen we de afwas. We houden de primus aan voor thee/koffiewater en 19.10 uur zitten we met de warme bekers in de koude handen rond het vuur. Het is zo fris dat het hout niet echt warm wil branden - beweren de plaatsvervangende vuurmakers. Joyce regelt de tafel voor de steun in de rug. We blijken een beetje morsig gegeten te hebben, maar met een zeiltje worden de grootste problemen afgedekt. We zitten weer gebeiteld. De schoenen gaan uit en de voetzolen worden verwarmd en gerookt op de stenen rand rond het vuur. Vele onderwerpen worden starend in het vuur doorgesproken. De route van vandaag was werkelijk fantastisch. Prachtig die ontelbare trappen, maar zwaar. Oom Jan vindt het dan ook tijd voor roltrappen in de Schlucht. We spreken ook over het verslag: voor de voorkant van het boek van dit jaar wordt een groot wild zwijn ... zonder bovengebit gesuggereerd. Marion blijft prutsen met haar warm-

boven het vuur worden de muiltjes geschrobt

houdertje. 20.00 uur stipt gaan het sap en de wijn rond. Het blijkt een goede wijn te zijn, echter, de fles is maar in z'n eentje en er zijn veel meer wijndrinkers dan dat er verondersteld werden te zijn. Wanneer er naar gevraagd wordt vertel ik dat de fles in de winkel ook al in z'n eentje was. De prijs verzwijg ik, want wanneer ik daarover zou beginnen zou het geproefde genoeg waarschijnlijk met grote sprongen teruglopen. De mestkar rijdt nog eens langs, meerdere auto's, maar niemand wenst ons op te merken. Kunnen we al naar bed? Nee, 20.15 uur, nog even rekken. Voor 21.00 uur niet! Toch is de bed-trek er al in geslopen. We zitten niet meer, maar staan en wentelen voor en achterkanten naar het warme vuur. Er zijn

tandenborstels tevoorschijn getoverd en boven het vuur worden de muiltjes geschrobd. Bijna is Aldert zover dat hij het legendarische blussen van het vuur wel eens wil proberen, maar wat daarvan is gekomen maak ik niet echt meer mee. Marion zal dat wel tegengehouden hebben. Al geestelijk ver weg pleeg ik een laatste bos-zitje en wacht even tot de mannen erin liggen. Dat kan nog wel even duren met Albert, hij rommelt nog bij het vuur. Ach, hij klimt wel over me heen ... ik ben aan slapen toe. Het laatste ritueel van vandaag is: schoenen uit, zakjes ritselen, bodywarmer in m'n sloop, verder zó de zak in. Tentpaal een zetje geven, nog even lachen om de laatste snedigheden van Oom Jan (JW weet waarover het ging), muts over de oren, stoppen erin en in slaap donderen. Welterusten.

Woensdag 20 oktober 1993

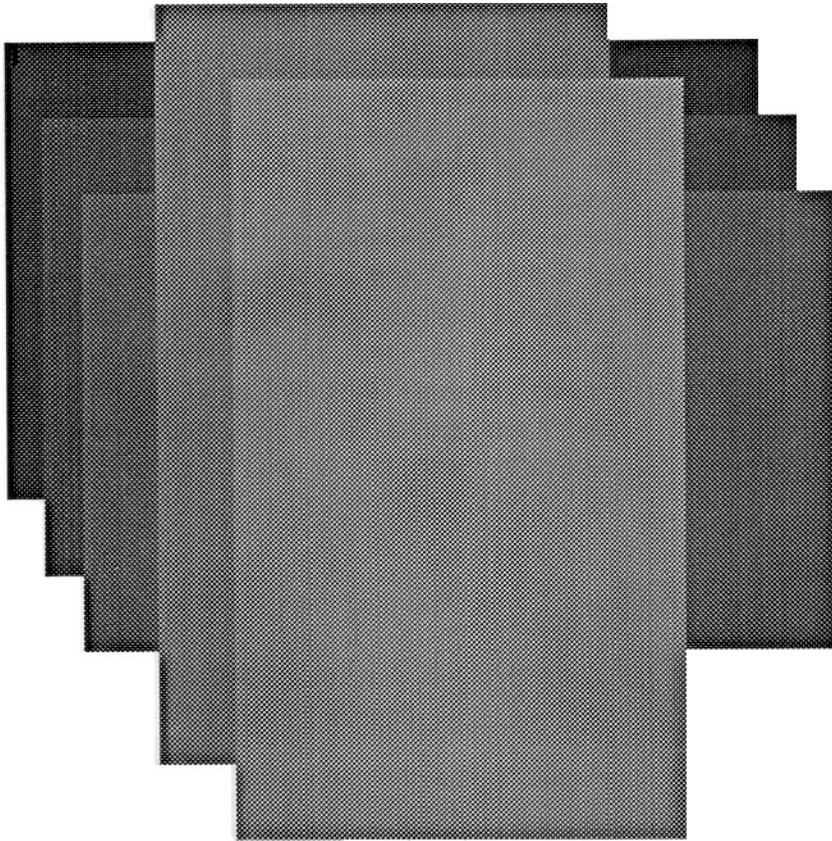
Een halfzwarte dag
Waarin zich ter Konditorei
een fototechnische ramp
voordoet die de ochtend
enigszins verduistert, en
vervolgens een koor van
donkere kloosterkalveren ons
begeleidt naar het laatste
kamp dezer TT. Beleef het
mee met JW.

Het is donker, (nog) vroeg in de ochtend en er is al activiteit genoeg; de antidoorligomdraaifrequentie van dit ook al niet meer zo jonge lijf wordt hoger en hoger en tenslotte zo hoog dat ik er wakker van wordt. Zoals elke dag ben ik nummertje drie; Els en OJ gingen mij voor. Nummer vier is mijn broertje. Zijn al flink kalende kuif is het enige dat ik van hem zie. Hij is iedere dag ruimschoots de laatste. Els richt zich op, ik pak mijn camera en leg haar vast ... Ik denk trouwens dat dit in iedere tent het geval zal zijn: een vaste wekvolg-orde; de mens is tenslotte een gewoontedier. Oom Jan komt in beweging en verlaat even na Els de tent voor zijn Das- plas-was-ritueel (de mens is tenslotte een gewoontedier). Over een half uur zien we hem wel weer terug. Het

is mijn beurt: aankleden, pakken (slaapzak, kleding, matje, zaklantaarn, olielamp, gaslamp), naar buiten met mijn camera, eerst plassen, dan een foto van het kamp en de (altijd dezelfde) brood- smeerkezen. Net als gisteren, eergisteren en de dag daarvoor; de mens is tenslotte een gewoontedier. De Waldsportplatz raakt inmiddels al weer aardig bezaaid met onze kampeerrommeltjes; wat een zooi en dat iedere dag weer. Ik kan me nu (ik heb er de leeftijd en de kinderen voor) wel voorstellen dat sommige mensen daar weinig goeds van denken, zoals de Kyllburger campingcommandant. Hier dreigt niemand met boetes, we staan niemand in de weg. We schuiven aan rond het tafelblad; lekker, brood, zoals iedere morgen (de mens is tenslotte een gewoontedier). Gesprekken komen al kauwend op gang. Men spreekt, aangemoedigd door het frequente langsrijden van trekkers met

gierkarren, zeer geïnteresseerd over de ESUP, het Europees Strontuitwisselingsprogramma. Maar er moet gewerkt worden, om half tien moeten we weg (de mens is tenslotte ...). Er wordt gepakt, geruimd en bezakt en ja hoor, om half tien lopen we. Het eerste doel is de (banket)bakker van Bollendorf, naar verwachting een klein uurtje hiervandaan. Ik zoek de meest toeristische route uit die ons onder meer langs de Wolffsschluff en de Ossen lei zal leiden. Een leuke wandeling om op gang te komen. We lopen, lopen en lopen; ik knip hier een plaatje, daar een plaatje, om mijn dag zo goed mogelijk vast te leggen (ja, ja...). Hoewel de route niet helemaal gaat als gepland, is het een mooie wandeling die ons in korte tijd in het Bollendorp doet belanden. Bollendorf is Duits, niet Luxemburgs; men betaalt hier in principe met Duits geld. Jammer? Ach, voor de één wel, voor de ander niet. We lopen het laatste

*de mens is tenslotte
 een gewoontedier*

1. *Els wordt wakker*
2. *Een overheerlijke broodmaaltijd; zie Marion eens glunderen!*
3. *Kamperen op een voetbalveld*
4. *De Wolffsschluff; istie niet mooi?*
5. *Nu nog een overheerlijke Sachertorte straks niet meer*

stukje beneden langs de Sûre, hier dus Sauer geheten. De route leidt ons langs en dus in een heuse KONDITOREI. Watertandend kwakken we onze zakken op het terras en kwijlend stappen we binnen. De dag kan niet meer kapot! Opgewekt zoeken we een stuk taart uit en een plekje achterin. Heel gezellig allemaal. Zoals altijd stuiven er meteen weer een paar naar het toilet en wachtend op taart en warme chocola met slagroom pak ik mijn camera om een nieuw rolletje in te zetten. Ik klik hem open; hé, het lipje van het filmpje zit nog vast. Ik wurm een vinger tussen film en camera en probeer het lipje los te trekken. Hé, nog niet? En dan dringt de vreselijke waarheid tot me door ... , de film is niet teruggespoeld! Shit,

shit, SHIT!!! Ik pruts de losgetrokken lus terug in de camera, klap hem dicht en probeer, trillend van de schrik, de consequenties te overzien:

A. De foto's van vanochtend zijn allemaal foetsie (zeer vervelend, het is tenslotte mijn eigen verslagdag en hoe leuk mijn verhalen ook zijn, zonder foto's wordt het door geen hond gelezen ...);

B. De foto's van gistermiddag, de prachtfoto's van de Teufelsschlucht, of deze er nog zijn, het is zeer twijfelachtig ... ;

C. en wat moet ik de rest van de dag, van de week, ja, met mijn leven eigenlijk ... De batterijen zijn op en de kans dat ik die in dit achtergebleven gebied kan vervangen lijkt me minimaal. Deze tocht dreigt voor mij uit te draaien op een ramptocht, een tocht die de verschrikkingen van de dertiende tocht ruimschoots zal overtreffen.

Met lange tanden (ze zitten vast, dat wel...) eet ik mijn taart en drink mijn chocolademelk. De lol is er af, ik wil naar huis!

Maar ja, ik schik me in mijn inrieste lot en probeer weer wat stemming op te bouwen. Misschien heeft dit rotdorp toch de spullen die mijn speeltje weer doen werken, ja, ik heb toch ook recht op geluk? We verlaten het bakkerspand, gorden alles weer om en zoeken een winkel voor de boodschappen van vandaag. Het interesseert me niet, ik zoek een andere winkel... En wie had dat gedacht; ja hoor, de plaatselijke drogisterij

***dan dringt de
vreselijke
waarheid
tot me door***

is in staat mij uit de brand te helpen. Alleen heb ik geen Duits geld genoeg; waar is de penningmeester? Ik laat mijn rugzak buiten tegen de gevel staan en ga op jacht naar Jan, de man die mij redden kan ... , wat zeg ik, mij redden moet! Ik vind hem in de plaatselijke supermarkt, omringd door alle TTvrouwen en troggel hem de benodigde merken af. Jubelend dans ik weer terug naar de drogisterij en tel dertig harde Duitse merken neer voor twee batterijtjes. In een uiterst zonnig humeur huppel ik weer terug naar mijn speelviendjes. Ik wordt aangehouden door twee oudere Belgen; ze kennen mij (ons) van de wandeling door het Prümatal

gisteren. Heeft u daarnet uw rugzak daar laten staan? Dat u dat durft ... Bij ons in Antwerpen zou dat niet kunnen; die buitenlanders hè ... En waar hebben jullie overnacht? In tenten? Jemig, is dat niet héél koud? Ik hang weer de stoere held uit (dat kan nu weer; met een werkende camera en een bek vol tanden) en neem met kloeke blik + forse tred afscheid en afstand. Ik moet nog bellen. Mijn vrouw moet weten waar ik zit, maar ja, niet álles lacht me toe. De munten die ik van Appie leen passen niet in de telefoon. Dan maar niet.

Markierungen beachten!

Benutzen Sie die Wegmarkierungen der Wandervereine zu Ihrer eigenen Sicherheit.

Achten Sie immer wieder auf die Wanderzeichen und Streckentafeln und vergleichen Sie Ihren Standort an markanten Punkten mit den Angaben der Karte.

heerlijk toch, dat rollenpatroon

De rest van de club heeft niet stil gezeten, althans het vrouwelijk deel; het overgrote mannelijk deel namelijk wel. Heerlijk toch dat rollenpatroon, de mannen rustig wachtend op de boodschappen die de vrouwen halen... Oom Jan echter (hulde!) erkent zijn verantwoordelijkheid als penningmeester en heeft de dames in en uit de supermarkt geleid. Dit opvallende voorbeeld van hoe het eeuwen is geweest (de mens is tenslotte een gewoontedier) dringt gelukkig niet tot de dames door en in opperbeste stemming wordt de proviand voor de komende dag verspreid over alle zakken. We kunnen weer verder, de brug en de grens over, waarbij het bestaan van de EEG toch voordelen toont; geen achterdochtige douane- ambtenaar te zien. Dat was vroeger wel anders ... Aan de overkant, naast een serie in verschillende staat van ontbinding verkerende hotels (alsof in plaats van de grote jaarlijkse schoonmaak, meteen maar ieder jaar een nieuw hotel werd gebouwd ...), goed, daarnaast dus, staat een telefooncél en deze brengt mij in verbinding met mijn ega. Het gaat

haar goed, ze mist me niet. Gelukkig; ik hoef geen last van mijn geweten te hebben.

Voort gaat het weer, door de weilanden omhoog de heuvels in. Er wacht ons nog een prachtige wandeling langs de bovenrand van het dal van de Sûre en de Ernze Noire. Na een klein half uurtje stijgen en de nodige waarschuwingen (als jullie niet stoppen dan doe IK het) (één maal raden wie dit was ...), maken we het ons comfortabel langs het bospad en op enige beuken: lunchtijd! Wederom fotografeer ik Marion als smeertante, de foto van vanochtend is immers nicht mehr da ... ; zo heb ik toch nog wat. We laten ons wederom het brood goed smaken en beginnen na te denken over het einddoel van de dag. Beaufort was zo'n beetje gepland; daarvandaan zouden wij morgen weer naar het dal en de bus naar Ettelbrück af moeten dalen, maar het is twijfelachtig of we dat halen. Ach, we zien wel... De zakken worden omgegord en op pad gaan we weer. Het is werkelijk prachtig: smalle paadjes, hoge rotsen, nauwe doorgangen, talloze beuken die op enge plekjes hoog naar de hemel reiken. Kletteraars hangen, klimmen en kletteren. We zijn echter vandaag niet de enige wandelaars, 0 nee, maar er is ruimte genoeg. Alleen niet voor Marion die na een uurtje op haar knieën voor me neer valt en smeekt om een breder pad; ze is al die enge richeltjes meer

dan zat. Kop op meid, nog eventjes ... 10 Minuten pauze, mèt chocola. Appie klimt op een rots; blijkbaar wil hij nog wat bewijzen. Ach, laat hem ... Nog eventjes doorbijten en dan het verlossende

... één kaas, één worst, één hagelslag ...

(brede) pad naar beneden. Het is al een uur of vier, we moeten een plek voor de nacht prikken. OJ adviseert ons de makkelijkste (asfalt)weg richting Beaufort. Zo aan het eind van de dag zijn de protesten gering. Ik ben er niet zo'n voorstander van, maar goed. Beneden in het dal stopt de groep. Aldert en JW gaan water halen bij de dichtstbijzijnde

*een baron
die zich
verkneukelt
aan de inhoud
van zijn stallen*

boerderij en de rest wacht. We duiken het bos in, klimmen over het prikkeldraad en dwarsen een weiland. De boerderij is een vreemd bouwwerk; de stallen lijken wel in een oud klooster gehuisvest; die indruk wordt tenminste gewekt door de gotische ramen. We lopen het

hoekje om en stuiten op de oorsprong van het klagelijk geloei dat we de laatste paar uur voortdurend hoorden. Het is een kalvermesterij en een viertal mannen is bezig een groot aantal beesten te wegen. Daarvoor worden ze stuk voor stuk (de koeien, niet de kerels) in een kooi gedreven, gewogen en doorgestuurd. De honderden veelal forse stierkalveren zijn gitzwart gekleurd en hebben een propplaatsje in grote houten boxen, links en rechts van een brede houten brug. Daaroverheen zien we de 'baas' keurend heen en weer wandelen. Je ziet het zo, dat moet de baas zijn; een baron die zich verkneutelt aan de inhoud van zijn stallen. Van hem krijgen we toestemming water te tappen. We nemen onze petten af en schuifelen, bedankjes prevelend, eerbiedig achteruit. Een ervaring en

*de riemen extra aangetrokken,
de ruggen gekromd
de laatste krachten verzameld,
het bos in, de helling op*

tientallen liters water rijker belanden we via weiland, prikkeldraad en bospad een kwartiertje later weer bij de groep. Het water wordt verdeeld en de laatste etappe van de woensdag gaat van start. Het wordt een korte; hoewel de asfaltweg de bedoeling is zien we al gauw rechts om hoog een veel leukere en waarschijnlijk kortere verbinding door het beukenbos. Er wordt niet lang getwijfeld, de riemen worden nog eens extra aangetrokken, de ruggen gekromd, de laatste krachten verzameld en zo duikt ons achttal het bos in en de helling op. Het duurt precies tien minuten; we zien een plateau'tje in het bos en de kampplaats voor de komende nacht is, zonder één tegenstem, geaccepteerd.

Wederom midden in het beukenbos; het begint een gewoonte te worden. Er wordt gezocht naar vlakke plekken en gevonden; alleen Aldert heeft enige moeite om tussen bramen, keien en karrensporen een voor zijn vrouw geschikte plaats te vinden. Als het eindelijk lukt en de tent staat zijgt hij voor pampus neer tegen een beuk en komt voorlopig niet meer overeen. Hé, twee voorbijgangers. Hij zeer zuinig kijkend, zij nieuwsgierig, maar ze zeggen niets en verdwijnen uit ons gezichtsveld. Die zien we nog wel terug. Albert en Herman storten zich wederom op het vuur en Joyce werpt zich, ook wederom, op de maaltijd. Wat we eten ... ik zou het niet weten. De drank weet ik wel: wijn en Jägermeister. Naast deze ingrediënten maken

we het ons gezellig met kaarsstompjes van OJ en een aantal 'Onze-Lieve-Vrouwelichtjes' die Els daarvoor heeft aangeschaft. Heel sfeervol allemaal... 0 ja ... : kaasfondue, hoe kan ik het vergeten: het lukt Joyce met de meest primitieve middelen een werkelijk overheerlijke klontvrije kaasfondue te fabriceren die tot de allerlaatste hap door onze TeeTeeërtjes wordt verzvolgen. Dan de afwas, het vuur en ... de regen! Het moest er toch eens van komen. Niet genoeg om ons de tent in te jagen, maar toch ... Schuilend (de bofkonten onder ons) onder moeders paraplu staren we in het vuur, enigszins weemoedig. Het is de laatste avond. Men is duidelijk stiller dan de afgelopen avonden; het besef dat het einde nadert, slaat alle deelnemers een beetje dood. Toch wordt weer thee gezet en een

de fonduetoast, welk een familiale saamhorigheid ...

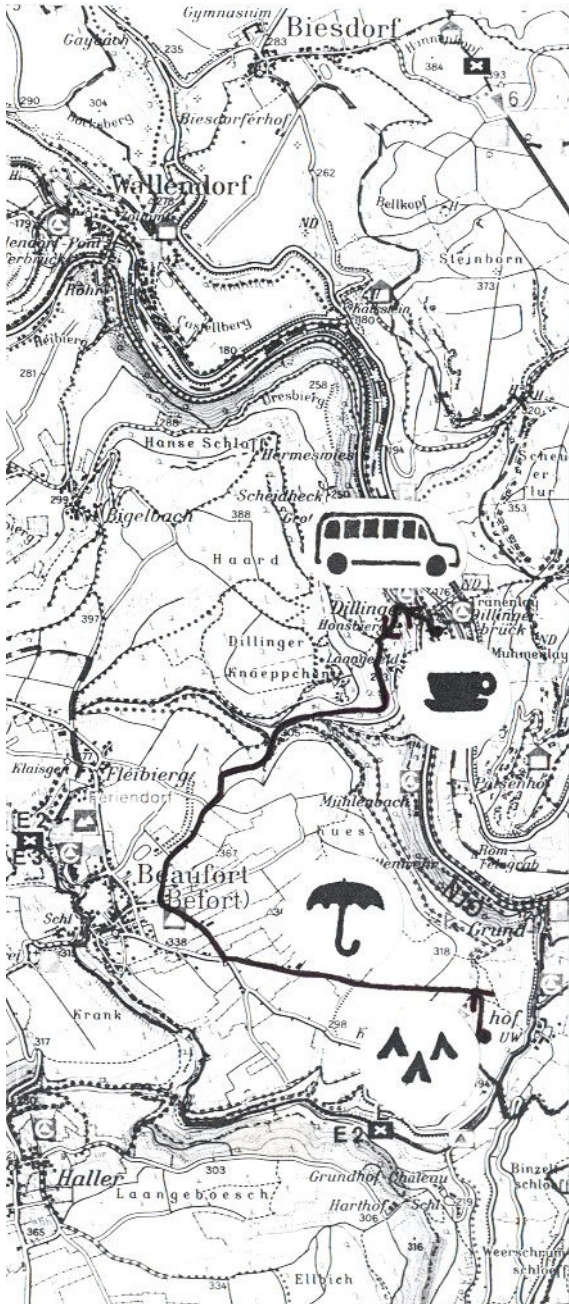
*schoenen uit,
voetzolen
schroeien,
sokken
dampen.*

extra blok hout op het vuur gegoid.
Ik trek mijn schoenen uit, laat mijn
voetzolen schroeien en mijn sokken
dampen. Ik denk aan vrouw en vier
zonen, morgen zie ik ze weer ...
Tanden poetsen, naar bed en
morgen- ochtend wederom een
inmiddels al decennia oud ritueel; de
mens is tenslotte een gewoontedier.

Welterusten allemaal!

... .. totdat Els oom Jan bedreigt met de afwaskwast en zij voor straf het afwaswater moet weggooien.

Donderdag 21 oktober 1993

En dan: Retour openbaar vervoer

Waarin een opmerkelijk fris kapsel voor de regen behoed wordt, en het gewicht der bepakking nog slechts bepaald wordt door drie natte buitententen en de afwezigheid van eten, drinken en rijstewafels. Zelfs het openbaar vervoer werkt ditmaal niet tegen. Herman doet er kond van.

De ochtend begint niet al te plezierig, het regent. Als ik eenmaal uit de veren ben is het (god zij dank) weer droog. Mijn trouwe blauwe Centraal Beheer paraplu stinkt nog steeds naar rook, een en ander veroorzaakt door een vuurconfrontatie met de neven Jan Willem en Peter die zo nodig een rookgordijn met deze paraplu moesten maken tijdens mijn eerste Moezeltocht. De muffe lucht doet mij besluiten om zelf eens een grondige wasbeurt te organiseren inclusief een reinigingsbeurt van mijn volvette 48+ kapsel. Bij het zien van mijn frisse gewassen kapsel verklaren enige familie leden mij voor gek. "Of ik nog collega's van mijn werk verwacht tegen te komen?"

Tijdens het ontbijt genieten we van chocolade, worst en kaas op het brood. Oom Jan gooit zijn koffiebeker om, maar zie hier de teamgeest, de theedrinkers zijn mild en gunnen Oom Jan het restant warme water. We raken het onderwerp fietsongevallen. Als familie blijken we geen gelukkige fietsers te zijn. Oom Jan begint met een fietsvakantie waarbij zijn fietstas gebroken

was en dat er een smid aan te pas moest komen om de gebroken as te lassen; Els vertelt vervolgens over een gebroken voorvork van een nieuwe Batavus, waar deze fietsfabriek niets van wilde weten toen deze gerepareerd moest worden; Albert vult de ellende aan met een verhaal dat hij betrokken is geweest bij een valpartij toen hij aan het meeliften was achter een brommer in de polder; Ik zelf doe ook nog een duit in het zakje door een verhaal te vertellen over een collega die een haas tussen z'n spaken had gekregen en Marion sluit de rij door een verhaal te vertellen over het gebroken frame van haar fiets, wat een ellende op deze vroege ochtend!

reiniging van een volvet 48+ kapsel

Bij het afbreken van de tenten wil ik een rood/bruin blaadje van het grondzeil weghalen. Het blijkt een gigantische slak te zijn met een bochel op z'n rug. Bij het zien van deze slak roept neef Jan Willem ad rem: "een slakimodo"!

Stipt als ook alle andere dagen vertrekken we weer om 9.30 uur. Je kan merken dat een groep van 8 personen sneller gereed is dan een groep van 16 personen. Er gaan zelfs stemmen op om bij een groep van 16 personen, deze te splitsen in twee autonome groepen voor de slagvaardigheid (het lijkt wel een bedrijf).

Langs een steil en smal pad lopen we schuin omhoog. We horen beneden in het dal nog de angstgeluiden uit de stierenslachterij. Boven op de top komen we hetzelfde nieuwsgierige echtpaar tegen als gisteravond bij het opbouwen van het tentenkamp. Net als de dag te voren krijgen we van de vrouw een glimlach en een bewonderend gezicht. De man kijkt nors voor zich uit, je ziet hem denken: "als ze maar niet denkt dat wij dit ook gaan doen!"

We lopen langs een weiland waar nog hard gewerkt wordt. Het begint weer te regenen en de paraplu wordt weer in stelling gebracht. De boeren zijn nog de maïs aan het weghalen, ze

hebben haast want de grond is zeer drassig. Een jeep is met z'n wielen volledig weggezakt in de modder. Rond 10.30 uur naderen we het dorp Dillingen. Op een asfaltweg dalen we af naar het dorp. Nog een klein stuk lopen we door het bos. Aldert en Marion besluiten om nog een plaspauze in te lassen, de rest van de groep wacht zittend op een paar grote boomstammen. Opgetogen komen Aldert en Marion terug: er liep een ree op nog geen 5 meter afstand! Marion verbaasde zich over de snelheid waarmee de ree de berg beklom. Albert hoort het aan en merkt droogjes op dat het logisch is omdat het dier geen rugzak heeft! In het dorp betreden we het hotel/café "Chez Filippo". Bij Filippo

all around my hat

nuttigen we twee consumpties tijdens het aanhoren van de mooie ballade "all around my hat, I will wear the queens willow" van Stealy Dan. We stellen vast dat dit een mooi kampvuurlied zou zijn, en dat we de tekst een keer moeten zien te bemachtigen.

Zweckmäßig ausrüsten!

Wählen Sie die Ausrüstung der Wanderung entsprechend und richten Sie sich auf jeden Wetterlage ein; Schuhe, Pullover, Sonnenschutz, Regenkleidung alles im Rucksack in der richtigen Größe, damit die Hände frei bleiben; dazu den Bergstock oder Teleskop-Skistock als kleine, aber nützliche Stütze.

Oom Jan is aan het tellen geslagen, een berg verschillende munt-eenheden ligt op tafel. Wanhopig stelt hij vast dat er hard behoefte is aan de invoering van de ECU.

We frissen ons nog wat op in de toiletruimte van Filippo en lopen richting de bushalte naar Ettelbruck. De bustocht voert ons langs Walddorf en vele andere kleine dorpjes. We zien veel kano's op de rivier waar we langs rijden, het is hier echt een goed outdoor gebied voor wandelaars, kanoërs en bergkletteraars. Aangekomen in Diekirch blijken alle winkels dicht te zijn. We vestigen ons onder de zonwering van een kledingswinkel op het kerkplein.

Eindelijk worden de rijstwafels van Els opgemaakt met de restanten van het beleg. Het is winderig en koud. Na de elementaire lunch lopen de meeste lieden nog even langs de winkels om zich te oriënteren welke cadeaus om 14.00 uur gekocht kunnen worden voor familie en nazaten. Zelfs hier liggen de Jurassic Parc eieren in de winkel, wat een marketing machine zit achter deze film!

Aldert wil nog even weten hoeveel de rugzakken nu allemaal "leeg"

wegen: Oom Jan 19 kilo, Aldert 19 kilo, Herman 18 kilo, Albert 16 kilo, Jan Willem 14 kilo, Joyce 12 kilo, Marion 11 kilo, Els 11 kilo. Nadat we onze inkopen gedaan hebben, spoeden we ons richting de trein. Het weer is inmiddels helemaal omgeslagen, het regent en het is koud. Als we de trein instappen stellen we tevreden vast dat we weer geluk gehad hebben met het weer, slechts een paar spatjes op maar

één ochtend deze week. In de trein vierten we alvast de 60e- verjaardag van Oom Jan. Een flesje wijn en een worstje worden overhandigd tijdens het zingen van een lied. Plotseling krijg ik een rugzak in mijn nek terwijl ik mijn schoenveters aan het vast maken ben. Even ben ik verdoofd maar stel vervolgens tevreden vast dat mijn nek ineens niet meer zo stijf is als voorheen en dat ik mijn hoofd weer helemaal goed kan bewegen!

(Tijdens een waterpolo wedstrijd heb ik een keer een klap in mijn nek gekregen waardoor ik mijn hoofd niet meer goed naar links kon draaien). We worden nog beziggehouden door een idioot die door de coupé loopt met z'n broek tot op z'n enkels.

In Maastricht worden we opgewacht door Jolanda, Peter en Gabriëlle. Uitgehongerd lopen we richting de chinees "Wen Chow" vlak bij het station. Het blijkt een goede keus te zijn. Recentelijk is deze chinees tot beste chinees uitgeroepen door Pieter Tazelaar. Aan een grote ronde tafel doen we ons tegoed aan alle lekkere hapjes, het is werkelijk overheerlijk! De week wordt nog even opnieuw beleefd door de verslaglegging aan Jolanda, Peter en Gabriëlle. Voor de chinees nemen we afscheid van elkaar en gaat ieder weer z'n eigen weg. Vermoeid neemt de rest van de groep plaats in de coupé richting Utrecht. Het was een mooie, gemoedelijke en gezellige tocht. Als je deze tocht een label zou willen meegeven dan zou het de "zwijgentocht" moeten zijn (op aangeven van Joyce). Volgend jaar zijn we weer van de partij!

NapreTT¹

Waarin een reünie ontaardt in een crèche, en foto's, dia's en verslagen in cijfers, letters en bits ons melancholiek doen mijmeren over TT17, die alweer achter ons ligt. (¹ Vrij naar JW Prins.)

Zo eindigde TT17 zoals voorzien met een Chinese maaltijd in Maastricht. Niets deed op dat moment nog denken aan alle ongeregelheden die voortdurend het TT-schema bedreigden. Afwezige treinen, hordes wilde zwijnen, talloze hekken dwars op onze weg, Hortensia's, sansivoren, rokende streekbussen, duivelse ravijnen, middenstanders op vakantie, lege batterijen, angstaanjagende hellingen, loeiende kloosterkalveren, en tenslotte zelfs regen; in plaats van belemmeringen werden het de krenten in de pap van deze TT. Het belette ons niet om elke ochtend stipt om 9.30 uur te vertrekken (behalve de eerste ochtend, toen was het 9.45 uur). Al die krenten waren ook ruim voldoende om op 20 november stevig na te genieten bij Herman en Joyce. Natuurlijk met foto's (het aantal mislukte was nog beperkt gebleven) en dia's (toch echt zo slecht nog niet), maar vooral met een uitbundige hoeveelheid achterkleinReintjes, waarbij het toch al indrukwekkende drietal aanwezig bij de voorpreTT in het niet viel. Even tellen: Marten, Dorine, Thomas, Judith, Bas, Taco,

Mark, Alex, Michael, Steffie, Gijs, Tosca, Aron, jawel, dertien stuks, waarbij vooral de recente prinsenexplosie opvalt. Welk een merkwaardige coördinatie heeft er toch plaatsgevonden in deze clan? Of is de mens werkelijk een gewoontedier? Overigens mengden zich van de achterban ook tante Georgine, Bea, Jolanda, Rob, en Evelien in deze creche-achtige situatie. De soep van Joyce was onvolprezen, het huis werd niet helemaal afgebroken, en oom Jan verraste ons als thesaurier met een doortimmerd financieel verslag, waarbij hij toegaf ergens 22 cent gemist te hebben. Wie legt de vinger op de gevoelige plek in zijn verslag, waar deze centen verdwenen? Ondanks deze kleinigheid werd oom Jan een vaste aanstelling als thesaurier in het vooruitzicht gesteld. Het eerherstel was daarmee compleet. Tenslotte leverde iedereen haar/zijn dagverslag binnen een week na deze happening stipt in op flop, waarvoor de redactie al deze medewerkers hartelijk dankt. Zonder uw enthousiaste medewerking was het onmogelijk geweest in dit boekwerk een getrouwe weergave van TT17 neer te leggen. Intussen hunkeren wij

alweer naar de volgende aflevering. Want hoe vaak denken wij niet met weemoed terug aan het timbre van de eindeloos ruisende wouden, de wijidse vergezichten over heuvels en dalen, de bonte kleuren van de herfst, de doordringende warmte van een houtvuur, de rooklucht in de kleren, de luxueuze voldoening van vermoeide voeten en die loopneus van de winderige kou?

*eet Albert's worst
vur-ruk-kul-luk
van korst tot korst*

TREKTOCHT 1993 LUXEMBURG-DUITSLAND

1. COLLECTIEVE KOSTEN EN BATEN

1.1 Inkomsten:

8 x f 200,00

f 1.600,00

1.2 Uitgaven tijdens de tocht:

16.10	Mersch, koffie en thee	BFRS 280		
18.10	Kobenbour, brood, gebak	BFRS 409		
	bus Consdorf-Echternach	BFRS 280		
	koffie en gebak Echternach	BFRS 1040		
	kaarten, postzegels Echternach	BFRS 360		
	levensmiddelen Echternach	BFRS 660		
Totaal:		BFRS 3029	x 0,0528 =	f 159,93
19.10	Ferschweiler, cafébezoek	DM 48,40		
	Ferschweiler, levensmiddelen	DM 68,23		
20.10	Bollendorf, konditorei	DM 70,00		
	Bollendorf, levensmiddelen	DM 65,22		
Totaal:		DM 251,85	x 1,139 =	f 286,86
21.10	Dillingen, koffie, chocolade	BFRS 850		
	bus Dillingen-Ettelbruck	BFRS 280		
	Ettelbruck, sappen en koeken	BFRS 140		
Totaal:		BFRS 1270	x 0,0528 =	f 67,06

1.3 Andere uitgaven:

Multirail, reiskiljetten met snoepreiskorting en reserveringen	f 458,00
Etenswaaren vooraf gekocht (verrekend onder 2)	f 105,00
Provisiekosten bij geld wisselen vooraf (PTT)	f 3,00
Waardevermindering bij geld wisselen achteraf: BFRS 8500 x (0,0528-0,0499=0,0029)=	f 24,65
Provisiekosten bij geld wisselen achteraf (GAK)	f 5,00
TOTALE KOSTEN 1.1 + 1.2 + 1.3:	----> f 1.109,50
SALDO VAN COLLECTIEVE KOSTEN EN BATEN:	f 490,50

-2-

2. INDIVIDUELE KOSTEN EN BATEN

2.1 Specificatie rijsttafel Maastricht

	Aldert Marion	J.Willem Jolanda	Herman Joyce	Albert	Éls	oom Jan	Peter Gabriëlle
rijsttafel:	58,30	58,30	29,15	29,15	00,00	29,15	58,30
kantonnese TjTj, e.a.:	00,00	00,00	19,75	00,00	15,75	00,00	00,00
gebakken pisanq:	00,00	00,00	4,75	00,00	00,00	00,00	00,00
soep:	4,00	4,00	00,00	4,00	00,00	00,00	4,00
drankjes:	9,50	13,50	9,50	6,75	4,50	4,60	11,25
toetje:	7,50	12,50	14,50	7,50	00,00	7,50	5,00
koffie/thee:	4,50	4,50	4,50	2,25	00,00	2,25	4,50
fooi (hoofdelijk):	3,60	3,60	3,60	1,80	1,80	1,80	3,60
TOTAAL (475,00):	87,40	96,40	85,75	51,45	22,05	45,30	86,65

2.2 Verrekening

Saldo zie bij 1.3 (490,50: 8 = 61,3125):	122,63	61,31	122,63	61,31	61,31	61,31	00,00
Af: rijsttafel zie boven:	87,40	96,40	85,75	51,45	22,05	45,30	86,65
Blijft:	+35,23	-35,09	+36,88	+ 9,86	+39,26	+16,01	-86,65
Bij: verrekening inkopen vooraf (zie bij 1.3 (105,00): + 8,00	+30,00	+16,00	+40,00	+ 5,00	+ 6,00	00,00	
Af: privéleningen van OJ (JW DM 30 x 1,139 = 34,17):	00,00	-34,17	00,00	00,00	00,00	00,00	00,00
Te ontvangen (+) of te betalen (-):	+43,23	-39,26	+52,88	+49,86	+44,26	+22,01	-86,65

Intercity Maastricht-Utrecht, 22 oktober 1993,

oom Jan,
thesaurier

Colofon

TT17 - 1993

redactie: Marion en Aldert

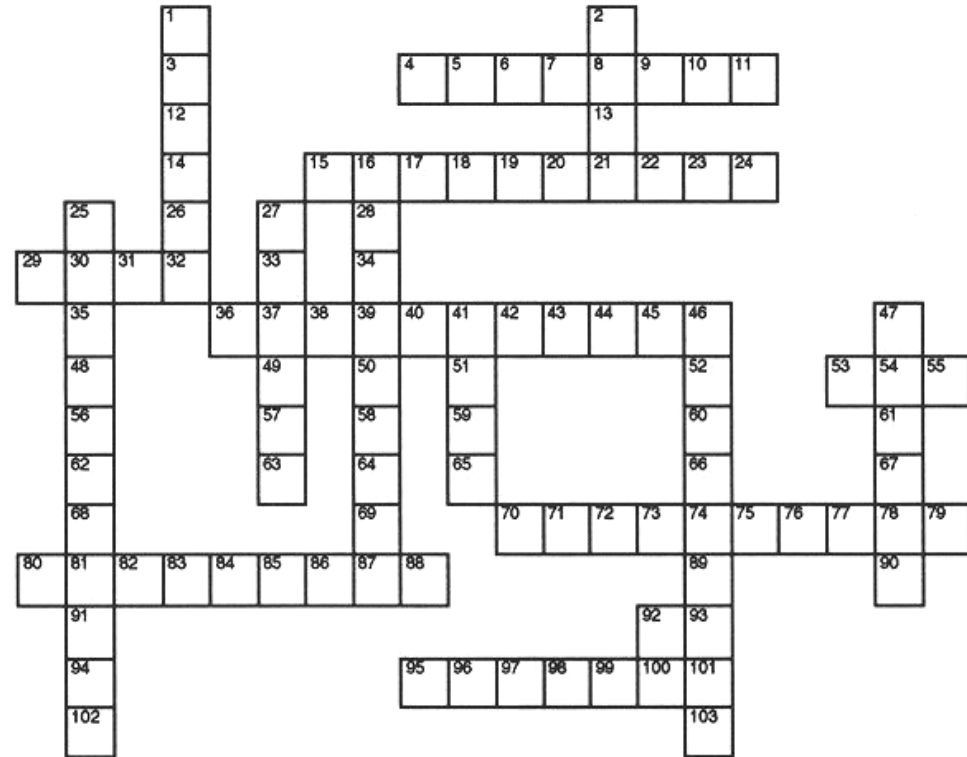
correspondenten: Joyce, Albert, oom Jan, Els, Jan Willem, Herman

Met dank aan alle uitzwaaiers, achterblijvers en oppassers, wier enthousiasme, toestemming en medewerking onmisbaar waren.

Speciellen Dank sagen wir ein Echternacher Zahnarzt für seinen Dentalhilfe, damit der Kontinuität dieser TT gesicher1 wurde.

Wir sind erkenntlich das Verband Deutscher Gebirgs- und Wander-vereine e.V. (Saarbrücken) für das Faltblatt mit Hinweise und Tips, daß wir fanden im Tourist Information am Bollendorfer Brücke. Wir haben festgestellt daß wir schon 17 Jahre wandern mit Einsicht, einige Ausnahmen selbstverständlich dagelassen.

Fotografie: Peter Pabon (pag.5) en Jan Willem Prins (pag, nrs vlnr en vnb): p0:D9; p2:JW22; p3:JW23; p6:A5,A12; p7:A15,A18,A19; p9:A29,A34; p10:83,82; p11 :89,810; p12:813,820; p14:831 ,832; p15:833,C1; p16:C4,C7; p17:C12; p19:C18; p20:C22; p21 :C27,C35,C34; p22:D4,D7; p23:D11; p24:D17; p25:D26; p26:D25; p29:E1,E2; p30:E5; p31 :E13,E16; p32:E23; p33:E26,E27; p35:F2,F4; p36:F6,F7; p37:F12,H8; p38:825.

TTogram

1. dorsaal scrotum 2. licht en warmte 4. wandelravijn 15. schatbewaarder 16. TTvriendin 25. looppapier 27. geluk hebben met varkens 29. ongebruikt blarenvoorbehoedmiddel 36. geurvreters 41. Duitstalige groep bomen 46. weggelijmde diersoort 47. hoestgebak 53. rokend streekvervoer 70. TTvoederplaats 80. hemelchocolade 92. wo der Bahnhof ist 95. Boshaarreiniger

Stuur de slagzin, die gevormd wordt door de letters: 25,79,24; 48,51,72,32,83,60; 22,6,58,17,63; 12,91,35,14; 96,44,1,27,86,74,9,80; 43,20,103; 82,54,36,40; 73,56,90,39,42,7,67,22,31,43,78; 92,97,98,79,11; 4,74,23; 65,50,49; 68,76,35,102,74,72,13,79,29,52,75; 65,44,21; 15,11; 88,17,55,74,5,96,83,94,39; 10,81,53,23,60; op een briefkaart naar degene die daarvoor in aanmerking komt.